

TEMEREA DE DUMNEZEU CU ÎNDESTULARE

„Der Herold” - 01.02.1931

*„Toate cărările DOMNULUI sunt îndurare și adevăr
pentru cei care păzesc legământul și mărturiile Lui” — Psalm 25:10.*

A umbla în „toate cărările DOMNULUI” înseamnă a avea o supunere credincioasă față de voința Sa, înseamnă a avea plăcere de poruncile și intențiile Sale. Cine în felul acesta încearcă să-și aducă viața în armonie cu voința lui Dumnezeu, acela se va bucura de îndeplinirea promisiunilor Sale bune și va avea liniște și pace în viața prezentă. Aceasta ne asigură apostolul prin cuvintele următoare: „... evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are promisiunea vieții de acum și a celei viitoare” (1 Timotei 4:8). Dacă întreaga zecime a credinței și iubirii este înmagazinată în camera de provizie a inimii, atunci binecuvântările promise se vor îndeplini cu siguranță. Și Biblia este plină cu „făgăduințe Lui nespuse de mari și scumpe”, care-și așteaptă îndeplinirea în viața aceluia care zice: „Unde El mă conduce, Eu Îl voi urma”.

Cărările DOMNULUI sunt pentru noi drumul care conduce la glorie, onoare și nemurire. Umblând pe această cale avem asigurarea deplină, că pașii noștri vor fi supravegheați cu îngrijire, pentru că așa stă scris: „DOMNUL întărește pașii omului și astfel El Își găsește plăcere în calea lui.” (Psalmul 37:23). Dar această promisiune de conducere se referă numai la pași, ea se va da numai pas de pas. În ce privește viitorul, noi nu știm nimic ce va aduce ziua de mâine. Calea noastră poate să ducă printr-un Eden de flori și cu fiecare bucurie pe care El ne-o trimite poate veni o surpriză plăcută și dulce, sau, acest drum poate să ne ducă prin încercări și nenorociri, pe care Dumnezeu le ascunde acum dinaintea ochilor noștri. Dar fie prin bine sau prin rău, El ne conduce pe căile dreptății pentru numele Său.

Timpurile mele sunt în mâinile Tale

Astfel cărările DOMNULUI sunt întemeiate pe îndurare și adevăr și sunt căi ale credinței și încrederii în Dumnezeu. Noi umblăm prin credință și nu prin vedere, și suntem bucuroși a urma zisele lui Dumnezeu chiar și acolo unde intenția Lui ar fi să ne ducă prin anumite încercări speciale, pe care noi nu le înțelegem. Marea lecție pe care noi trebuie s-o învățăm, este aceea a unei încrederi fără rezerve în conducerea nestrămutată și negreșită a pașilor noștri, prin o iubire care niciodată nu încetează — prin iubirea lui Dumnezeu față de copiii Săi supuși și șnerezătorii.

Numai atunci când putem spune plini de încredere: „Credința puternică se poate încrede Lui, vie orice” suntem în cea mai favorabilă atitudine a dispoziției sufletești ca să fim conduși pas cu pas pe căile Sale. Dacă noi primim încercările cu întrebarea: „Pentru ce?” — cum adeseori se întâmplă — atunci suntem puși pe cântar pentru a ne dovedi credința (care în ochii lui Dumnezeu este mai scumpă decât aurul trecător) numai ca să fim găsiți prea ușori. Iar când putem să fim mulțumiți cu orice soartă și prin credință în Dumnezeul îndurării și al adevărului putem primi fiecare experiență ca supravegheată sau permisă de El, atunci suntem plăcuți în ochii Săi. Pentru că numai atunci când vom putea zice despre fiecare încercare: „DOMNUL este acesta să facă ce este bun în ochii Săi”, ne vom putea bucura de măsura deplină a conducerii Sale, cât și de binecuvântările ce rezultă din această conducere.

Foloasele ce le tragem din aceste experiențe depind cu totul de supunerea noastră voioasă trecând prin ele. „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemați după planul Său” și numai dacă se supun cu deplină încredere la înțelepciunea lui Dumnezeu, care a permis aceste experiențe. Astfel numai în măsura în care ne vom arăta supunerea de-a umbla pe căile lui Dumnezeu pentru a ne pregăti caracterul cerut pentru locul special în templul Său spiritual, prevăzut de iubirea Sa pentru noi, numai în acea măsură vom putea gusta mulțumirea sufletească. Cuvintele acestor feluri de inimi vor fi totdeauna următoarele:

„Vorbește, DOAMNE, căci servul Tău ascultă
Vorbește pace sufletului meu apăsător
Și ajută-mă să înțeleg că toate căile mele
Sunt sub controlul Tău înțelept”.

Durere cauzată de iubire

Spre mângâierea tuturor celor ce își pun încrederea în Domnul a fost scris în mod profetic: „Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, pe cărări neștiute de ei; voi preface întunericul în lumină înaintea lor și locurile strâmbe în locuri netede: iată ce voi face, și nu-i voi părăsi.” Și în decursul acestei conduceri El promite mai departe: „Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; vei trece și prin râuri, și nu te vor îneca; când vei merge prin foc, nu vei fi ars și flacăra nu te va aprinde.” (Isaia 42:16; 43:2). Iar apostolul ne asigură în același fel, că există o iubire care ne cauzează durere pentru curățirea și înaintarea noastră: „Căci Domnul disciplinează pe cine-l iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește. Suferiți disciplinarea! Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl? ... Orice disciplinare, deocamdată pare o pricină de întristare și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce, celor încercați prin ea, roada dătătoare de pace a dreptății.” — Evrei 12:6-7, 11.

Oamenii de regulă pedepsesc pe nesupuși și pe răufăcători. Dar în timpul prezent, Dumnezeu adeseori pedepsește și disciplinează tocmai pe cei mai supuși și pe cei care aduc roade. Isus arată acest lucru în lecția cu via și coardele ei. Două ramuri cresc împreună, dintre care una nu aduce rod, iar cealaltă aduce mai puțin rod decât ar putea să aducă. Cea dintâi va fi tăiată din vie; dar cealaltă va fi supusă unei curățiri și tăieri radicale, căci „pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă”. Tocmai aceasta ne arată profetul și apostolul în textele citate mai sus. Dumnezeu tratează cu noi ca și cu fii, și după cum un tată pământesc, dacă-și ajută copilul în străduințele sale îl disciplinează și-i ajută să se dezvolte, având în vedere vârsta copilului său, tot așa Dumnezeu în iubirea Sa, privind eternitățile noastre viitoare, ne lasă să trecem prin tot felul de suferințe și greutăți, pe care iubirea Sa le vede necesare pentru pregătirea noastră. De sigur, Dumnezeu tocmai celui mai promițător fiu al Său îi dă lecții aspre și grele. De aceea scrie, din nou, apostolul: „Fiul meu, nu disprețui disciplinarea Domnului și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El.” — Evrei 12:5

Făcuți desăvârșiți după ce vor suferi puțin timp

Dumnezeu nu se bucură de suferințele și durerile noastre. El n-a avut bucurie de chinurile iubitului Său Fiu, când El, cel drept, a suferit pentru cei nedrepti, deși este scris: „Dar a fost voia DOMNULUI să-L zdrobească”. (Isaia 53:10) Nu, Dumnezeu se bucură numai de ceea ce se poate ajunge prin suferințe. Rezultatele mari și glorioase, pe care le-a ajuns Isus și pe care le va ajunge și omenirea, au fost lucrurile care L-au bucurat pe Dumnezeu și pentru care a pregătit El Planul de Răscumpărare, care a cerut moartea unei ființe atât de iubite cum a fost Fiul Său.

Tot așa se întâmplă și cu creșterea noastră, care ne-o dă Dumnezeu: nu de mâhnirile și durerile noastre are El plăcere. Supunerea noastră voioasă față de voința Sa e ceea ce Îi bucură inima Lui. El se bucură de bucuria și plăcerea noastră continuă, pentru că prin aceasta vede voia Sa îndeplinită în noi. Dacă noi putem spune împreună cu Isus: „Tată preamărește Numele Tău”, coste-mă ce poate să mă coste, fiindcă de aceea am venit în lume și cu totul m-am predat Ție, atunci Dumnezeu se bucură de supunerea și mulțumirea noastră în toate prevederile Sale față de noi.

„Nu prin aceea, că vom căuta un ținut sau un loc mai bun, unde lucrul este mai ușor, unde împrejurările sunt mai puțin complicate și unde oamenii sunt mai puțin supărători, vom face să strălucească lumina noastră, ci prin câștigarea unei mai bune dispoziții de supunere a inimii față de voința lui Dumnezeu, care este clară în principiile și scopurile ei fundamentale și gata a primi totul ce îi este destinat, și încă fără murmur, vom putea dovedi o viață adevărată și vom putea introduce tot mai mult Împărăția lui Dumnezeu în inimile noastre în această viață pământească. Dacă noi nu putem câștiga voința lui Dumnezeu în inimile noastre, acolo unde El ne-a pus, atunci pentru ce ne-a și pus acolo?”

Privind înapoi, vom lăuda calea

Când căile lui Dumnezeu ne conduc prin ape adânci atunci ne dă El ocazie să ne dovedim adevăratul caracter. Nici o altă împrejurare nu ne-ar putea face un serviciu mai bun decât acesta, pentru cele mai înalte interese ale noastre. Dar cât de înceți suntem noi a aprecia iubirea și înțelepciunea Sa, care a cumpănit fiecare

încercare și a verificat fiecare experiență a noastră, încă înainte de a ne trece prin ea! O, cât de mare este iubirea care apasă asupra noastră, dar care ne ține în sus față de probele și încercările care ne curăță și înobilează, până când putem reflecta chipul Său! Cât de răbdătoare este iubirea care ne învață, că un caracter întărit în temerea de Dumnezeu este foarte de dorit și că întreaga noastră ființă este condusă pas cu pas la o mulțumire binecuvântată cu metodele folosite ale conducerii binecuvântate a lui Dumnezeu! Ce bucurie mare este pentru Tatăl ceresc când noi în sfârșit putem spune din convingere: „Facă-se voia Ta”. Acesta este triumful credinții. „Ferice de cine rabdă ispita! Căci după ce va fi găsit bun, va primi cununa vieții, pe care El a promis-o celor care Îl iubesc.”— Iacov 1:12.

Când vom ajunge la sfârșitul acestei vieți și vom fi privilegiați să privim înapoi asupra căilor de îndurare și adevăr, pe care noi am fost conduși, nu ne vom uimi oare de înțelepciunea lui Dumnezeu, care deja înainte a văzut trebuința fiecărei experiențe? În lumina mai limpede din acea zi fericită fiecare încercare reușită din trecut va fi glorificată în memoria noastră pentru totdeauna. Ce fel de sentimente vom avea despre experiențele noastre nereușite repetate, aceasta nu o putem ști acuma, dar aceasta o știm, că atunci când, prin îndurarea lui Dumnezeu, vom ajunge la învingerea din urmă, bucuria noastră va fi fără margini. Deci, iubiți urmași peregrini, nu ar fi la loc ca față de experiențele prezente să arătăm uneori o mai mare supunere, și înainte de toate o mai mare bucurie și recunoștință față de bunătatea Tatălui ceresc? Tocmai ceea ce ni s-a părut ca cea mai mare piedică, adeseori se poate dovedi ca cea mai mare binecuvântare. Cea mai grea încercare a noastră poate fi ocazia lui Dumnezeu, ca El să se mărească prin noi, și o ocazie în viața noastră, care are ca scop să ne încurajeze la stăruință și răbdare până la sfârșitul căii noastre.

Răsturnarea pietrii

Așa a fost aceasta demult cu prietenii devotați ai lui Isus. Calea care conducea la serviciul pe care ei cu bucurie l-ar fi îndeplinit, a fost închisă. O mare piatră a fost răsturnată înaintea ușii, pe care ei cu bucurie ar fi deschis-o. Dar cât de prețios este a ne aminti de admirația lor plină de bucurie! „Și iată, a fost un mare cutremur de pământ; căci un înger al DOMNULUI s-a coborât din cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormântului și a stat pe ea.” (Matei 28:2) Că el a răsturnat piatra de pe mormânt, aceasta a fost o mirare, o mare faptă de iubire, dar că el după aceea a șezut pe piatră aceasta desigur a fost foarte un lucru foarte neînsemnat! Noi am fi așteptat să citim că îngerul, după ce a înlăturat piedica, să se înalțe imediat la cer. Dar nu a fost destul ca numai să se caute o cale de scăpare ci a trebuit ca binecuvântarea ce urmează, care vorbește de pace să fie asigurată.

Da, „aceasta nu e destul, ca piatra necazului meu să fie răsturnată din cale; acest fapt trebuie să-și primească recunoștința cuvenită. În necazul care mă apăsa, eu trebuie să văd un înger. Piatra care se părea că îmi nimicește speranțele mele prețioase, trebuie să se dovedească ca o binecuvântare în experiențele mele, ca un înger al biruinții și ca bunuri mai înalte”. Atunci voi cânta eu:

„Durerea să-și îndeplinească opera asupra mea.
Suferința să mă umilească!
Îngerul, trimisul Tău, să-mi fie bine venit,
ca să mă învețe a cânta:
Mai multă iubire față de tine, Doamne!
Mai multă iubire față de tine!

Mai multă iubire față de tine!